

Autor bestselleru Ztracena v bílém šumu

JAVIER
CASTILLO

HRA
O DUŠI

HRA O DUŠI

© 2021, Javier Castillo Pajares

Všechna práva vyhrazena.

*Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována bez
písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Lenka Malinová, 2023

Cover © Martin Kopecký, 2023

© DOBROVSKÝ s.r.o., 2023

ISBN 978-80-277-3199-2 (pdf)

**JAVIER
CASTILLO**
HRA O DUŠI

přeložila Lenka Malinová

VENETA

Věnuji tento román všem
objetím, která jsme nechali za sebou.
Všem polibkům, které už jsou pryč.
Příběhům, které jsme ztratili.

Toble je moje malé zrnko písku,
kterým chci přispět k boji proti strachu, který v nás zanechal rok,
během něžž jsme s nostalgií toužili po svobodě.

*Kdo jsem já,
abych soudil ďábla,
v nějž věříte, když sám v něj
věřím zrovna tak.*

POZNÁMKA AUTORA

Každý čtenář, který dobře zná ulice kolem Queensu, Rockaway, Brooklynu, Staten Islandu a Dolního Manhattanu si všimne, že jsem se v rámci možností snažil zachovat co nejvěrnější popis těchto míst. To vše s ohledem na to, že nadužívání popisů by znamenalo zásah do rytmu a děje. Rovněž přiznávám, že některá místa, příjezdové cesty či nebezpečné stezky jsem si dovolil umělecky poupravit kvůli dramatičnosti či z estetických důvodů. Sdělovací prostředky, které se v knize objevují, jsou smyšlené, až na podružné detaily, a jakákoli podobnost děje se skutečnými lidmi, živými či mrtvými, otevřenými či uzavřenými případy a konkrétními situacemi, které se v příběhu objevují nebo s ním nějak souvisí, je výplodem prosté a všudypřítomné náhody.

1. KAPITOLA

26. dubna 2011 za úsvitu

Miren Triggsová

Neměj strach, všechno jednou skončí.

„Pomoc!“ zaječím a sáhnu si na břicho, po kterém stéká pramínek krve prýstící z místa mezi žebry. „Vydrž, Miren,“ procedím zoufale mezi zuby sama k sobě. „Vydrž, kurva.“

Uvažuj, rychle. Uvažuj. Zavolej někomu. Přivolej si pomoc, Miren, než bude pozdě, říkám si v duchu.

Cítím, jak pulz tlačí krev ven jako odřihnutí, jako by ji má duše zvracela, protože se jí ze zákrut poslední cesty udělalo nevolno. Byla to chyba. Tohle je konec.

Neměla
jsem se
pouštět dál.

Na ulici není nikdo, tedy až na kroky, které mě pronásledují. Protáhlý stín, který on vrhá ve světle pouličních lamp, znovu a znovu roste i mizí: velký, maličký, obrovský, neexistující, gigantický, prchavý. Ztratím ho z dohledu. Kde je?

„Pomoc!“ zakřičím znovu na liduprázdnou, temnou ulici, která na mě mezi stíny hledí, spoluviník mé smrti.

Musíš jim povědět pravdu, Miren. No tak, seber se. No tak! Musíš se tam dostat, běží mi hlavou.

Nemám mobil, a i kdybych ho měla, je pozdě na jakoukoli pomoc. Nikdo se ke mně nedostane a nezachrání mě dřív, než mě on zabije. Kdokoli, koho bych si teď přivolala na pomoc, by našel jen mrtvé tělo pětaticetileté novinářky, které před čtrnácti lety během jedné chladné, neblahé noci zamrzla duše.

Světlo pouličních lamp ve mně vždycky oživovalo onu bolest z roku 1997, hlasité vzlyky, kterými jsem se zalýkala v tom parku, zatímco jsem sténala, a ti muži se mému traumatu, které mi nebylo souzeno nikdy překonat, jen usklíbali. Možná že to všechno mělo skončit takhle, pod blikajícím světlem černých pouličních lamp na druhém konci New Yorku.

Ztěžka se dávám do klusu. Každý krok je jako bodnutí ostrou jehlicí, která mi projíždí bokem. Dlouhá, temná cesta, po níž se plazím, ústí na Rockaway Beach, dlouhou a širokou pláž u parku Jacoba Riise, kterou bičují větry a již s nenasytým hladem okusuje oceán. V tuhle dobu tady nikdo není. Ještě se nerozednilo a srpek ubývajícího měsíce smutně osvětluje stopy v písku. Ohlédnu se zpět, světlem zalévá i temnou čern pramínek krve, které s každým krokem nechávám za sebou. Aspoň bude moct inspektor Miller rekonstruovat moji poslední trasu. Takhle uvažuje někdo, koho zanedlouho zavraždí: co zůstane, aby bylo možné identifikovat vraha. Stopy DNA za nehty, krev oběti v autě. Až mě zabije, odveze mě někam jinam a já navždy zmizím ze světa. Přetrvají jen mé články, můj příběh, moje strachy.

Přijdu na konec cesty, zahnu doleva a s hbitostí, která mi drásá svalová vlákna potřhaná zraněním, vklouznu do výklenku v betonové zdi staré pevnosti Fort Tilden, která tu stojí ponechaná napospas osudu.

Z někdejšího vojenského areálu jsou dnes jen nehostinné ruiny u moře na pláži ve tvaru jazyka, která jako by chránila Queens před nenasatností Atlantiku. Stejně jako Fort Tilden jsem i já byla ještě před nedávnem neúnavnou novinářkou *Manhattan Pressu*, a teď je ze mě malá holčička, jejíž výkřiky se nesou ve stejném

rytmu jako kroky, které běží za ní. V tohle jsem se změnila. V novou verzi svých strachů. Ve špinavý hadr, do kterého si svět otírá svá tajemství a ostudné záležitosti. V ženu, které umírá rukou jednoho šilence.

Nikdo se mě o pomoc neprosil. A musela jsem přijít sama. Nikdo mě nežádal, abych do toho štourala, ale něco uvnitř mě ječelo, abych Ginu našla. Nechápu, jak to, že jsem si toho nevšimla. Hádám, že jsem se potřebovala znovu... cítit mrtvá.

Fotka z polaroidu. Všechno to začalo jí. Ta Ginina fotka. Jak jsem mohla být tak... naivní?

Rozhlédnu se kolem, jestli nenajdu nějaký východ, a snažím se potlačit hlasitý dech, který se mi dere z hrudi. Slyším, jak se jeho kroky prolínají s vichřicí. Cítím, jak mi do kůže narážejí zrnka písku jako kulky, které se zatoulaly v bitvě mezi větrem a pláží.

„Miren!“ zakřičí vztekle. „Miren! Vylez!“

Jestli mě najde, je to můj konec. Jestli tady zůstanu, vykrvácím. Klíží se mi oči. Noc mě hladí. V srdci se hraje o mou duši. Takhle vám prý je, když začínáte ztrácet příliš mnoho krve. Zakryju si ránu a rozbolí to, jako by mi tam žhavým železem vypalovali značku „nepatří nikomu“.

Zavřu oči a zatnu zuby ve snaze zmírnit bodavou bolest v boku a na myslí mi vytane myšlenka, kterou jsem považovala za beznadějnou:

„Uteč!“

Vyhlednu z úkrytu, abych zvážila všechny možnosti, a zadívám se na plot vedoucí kolem Riisova parku. Kdybych ho dokázala přeskočit, mohla bych doběhnout až k domům na Rockaway a požádat tam o pomoc, ale ostnatý drát, který ho na mnohých místech kolem Fort Tildenu korunuje, působí dojmem, že bych si při pokusu ho překonat mohla rozpárat útroby.

Cítím, že je blízko.

Nevnímám jeho tělesné teplo, ale chlad. Jeho ledové, nehybné tělo pár kroků ode mě, určitě pohrdavě hledí na můj směšný

úkryt, kde se choulím. Syn boží, jenž se olizuje, před očima jehně, které se chystá obětovat.

„Miren!“ zakřičí, a zní to dokonce blíž, než bych čekala.

A pak udělám chybu.

Přesně ve chvíli, kdy chraplavým hlasem zaječí mé jméno, se zvednu a dám se naposledy na útěk, chytám se života, i když všechno brzy skončí: krvácím, jsem sama a cítím, jak stále víc slábnu.

S každým krokem mi v mysli vyvstává obraz Giny, její výraz plný naděje, její bolestný příběh. Vnímám ji tak blízko, že bych mohla skoro vztáhnout ruku a pohladit ji po její tváři patnáctileté dívky, která šťastně hledí do objektivu na fotce, již použili při jejím zmizení. Jak to, že jsem to nečekala?

Náhle je všechno jinak. Na pár vteřin cítím, že mě přestal pronásledovat. Vrací se mi život, vyvážnu. Povím všem Ginin příběh. Musím. Ty to dokážeš, Miren, běží mi hlavou.

Jsi zachráněna.

V dále vnímám obrysy mrakodrapů proti nočnímu nebi. Když jsem pod nimi, připadám si vždycky nepatrná, ale zdálky vypadají jako pilíře z křemene, jež září prastarým světlem.

Jeho stín se znovu objeví. Docházejí mi síly. Už se sotva vleču. Liduprázdná ulice, měsíc, který vše pozorně sleduje, jako by říkal: „Jsi mrtvá, Miren. Vždycky jsi byla.“

Každý krok mě trhá na kusy, každý výkřik, do něhož se nořím, se ztrácí v naprosté lhostejnosti. Moje tiché kroky občas přehlušší jen vzdálené burácení oceánu a úplně v něm zanikne i to, jak těžce oddychuju v temnotě.

„Miren, neutíkej!“ zakřičí.

Klopýtám přes pláž, zápasím s pískem, který mi hladově olizuje nohy. Přeskočím nízký dřevěný plůtek proti písku a našťes-tí se mi podaří doběhnout na vyasfaltovanou ulici lemovanou domy, která spojuje pláž s centrem Neponsitu, jedné ze čtvrtí v Rockaway.

Zabuším na dveře prvního domu a volám přitom o pomoc, ale jsem tak vyčerpaná, že sotva zasténám. Znovu zabuším, docházejí mi síly, ale nezdá se, že by uvnitř někdo byl. Zoufale se ohlédnu ve strachu, že se tam znovu objeví, ale nikde ho nevidím. Pohl- cuje mě burácení moře. Jedna vlna znovu spojí úločky mé duše. Jsem zachráněna?

Přejdu k dalšímu domu s verandou s oblými sloupky a kovaným zábradlím, a když zabuším na dveře klepadlem a pak zaklepu, uvnitř se rozsvítí světlo.

Moje záchrana.

„Pomoc!“ zakřičím s novou silou. „Zavolejte policii! Pronásle- duje mě jeden...“

Čísi ruka odhrne záclonku ve výplni dveří a objeví se tam bělovlasá paní s ustaraným výrazem. Kde jen jsem ji už viděla?

„Pomozte mi, paní! Prosím!“

Zahledí se na mě se zvednutým obočím a věnuje mi neznatelný úsměv, který mi na klidu nepřidá.

„Můj bože, copak se ti stalo, děvenko?“ zeptá se a otevře dve- ře, takže spatřím bílou noční košili, kterou má na sobě. „Ta rána nevypadá vůbec dobře, má milá,“ dodá vřelým hlasem. „Měla bych zavolat sanitku.“

Podívám se na své břicho. Na tričku mám rudou řeku proudící od boku až po kyčel. Obě ruce mám pokryté vlastní krví, dokonce i klepadlo je od ní ušpiněné. Třeba Jim zjistí, že jsem se dostala až sem, i když by bylo lepší, kdyby nic nezjistil. Tak bude v bezpečí. Tak zůstane aspoň jeden z nás naživu, běží mi hlavou.

„Není... není mi dobře,“ pronesu mezi stále tiššími steny.

Polknu sliny s pachutí krve, abych mohla znovu promluvit, ale zaslechnu za sebou kroky a všechno se seběhne děsivě rychle. Nestihnu se ani otočit.

Ve chvíli, kde se stařena zahledí přese mě, zahlédnu na zárub- ni dveří stín, ucítím, jak mi jeho chladná dlaň zakrývá ústa a jak mě druhou rukou svírá kolem těla.

Tohle je konec.

Vnímám smrt ve stařeniných černých očích, prázdnotu v hrudi, v mém posledním výdechu, jak mi rukou zakrývá ústa, a i když nechci...

... vzpomenu si na všechno.

2. KAPITOLA

Fort Tilden
23. dubna 2011
Tři dny předtím
Ben Miller

*Utíkej, sestřičko,
než přijdou příšery,
které nám slibovali.*

Inspektor Ben Miller nechal stát svoje auto, šedý pontiac s newyorskou poznávací značkou, uprostřed nezpevněné cesty táhnoucí se po pláni u Fort Tildenu porostlé keři, ostružiním a divokou vegetací, hned vedle tří policejních vozů s rozsvícenými majáčky.

Když mu zavolali na mobil, bylo už po setmění. Právě dopravoval k ústům kus pečeného kuřete, které jeho žena Lisa připravila k večeři. Když uviděla, jak Benovi s telefonem na uchu upadla vidlička na talíř, zatvářila se ustaraně. V duchu zalitovala jeho vážného výrazu, protože věděla, co obvykle po takových telefonátech následuje.

„Myslíte si, že je to Allison?“ zeptal se v tu chvíli inspektor Miller kohosi v telefonu a po krátké odmlce dodal: „Rozumím. Kde? Fort Tilden? Už jsem na cestě.“

„Musíš jet teď hned?“ zeptala se ho Lisa, když viděla, že vstal, i když odpověď znala předem.

Vadilo jí, že Benova práce je pořád s nimi, že je trvalou součástí jejich života a jejich duševního rozpoložení, ale už tolik let se nořili do zoufalého pátrání po pohřešovaných, že si teď zkrátka sedla ke stolu, napila se vody a přitom čekala nikoli na odpověď, ale na to, až dostane nějaké informace o motivu.

„Vypadá to vážně, Liso,“ odpověděl. „Vzpomínáš si na Allison Hernándezovou?“

„Na tu jedenáctiletou holčičku z New Jersey?“

„Ne, na tu z Queensu. Patnáct let. Snědá, dlouhé vlasy.“

„Aha..., jo. Stalo se to minulý týden, ne? Našli ji?“

„Mají za to, že ano.“

„Mrtvou?“ zeptala se Lisa, v hlase rutinní smutek.

Ben jí neodpověděl. Místo toho se jen odmlčel, posbíral si věci a rozloučil se, zatímco si bral z ramínka šedou bundu. Omezené procento jeho případů takhle končilo: telefonátem, v němž skupinka pubertáků či dvojice turistů oznamovala, že zahlédli na dně řeky Hudson mrtvé tělo, které dosmýkal po několika dnech proud, nebo že ho našli rozčtvrcené v kufru, jak se to stalo kdysi. V tom posledním případě museli lidé od techniků zrekonstruovat nejen sled událostí, ale také samotné tělo.

„Zítřka je...,“ řekla Lisa a v hlase jí zněla výstraha.

„Já vím. Brzy ráno se vrátím,“ odpověděl jí smutně.

Z Grymes Hill na Staten Islandu, kde bydlel v bílém dřevěném domku s modrými okenicemi a s překrásnou zahradou, ale zato se zanedbaným plotem, to bylo do Fort Tildenu daleko. V doprovodu nekonečného proudu červených světél přejel most Verrazano-Narrows do Brooklynu a myslel přitom na Allisoniny rodiče a na to, jak jim to oznámí. Projel podél moře Brooklyn až k mostu na třídě Marine, nejrychlejší přístupové cestě na poloostrov Rockaway. Právě ve chvíli, kdy přejížděl přes most, si uvědomil, že procesí aut, které ho doprovázelo, zmizelo a že bezpochyby vjíždí do části, která leží daleko od vřavy a ruchu velkoměsta. Proluky, prostor a široká volná prostranství mezi

tamnými budovami neměly nic společného s tíhou, která na vás padala v bezprostřední blízkosti Manhattanu. Už přímo z mostu bylo vidět, že čas v Rockaway plyne v jiném rytmu, než na jaký byl zvyklý. Hned, jakmile přijel na opuštěné prostranství za mostem, si všiml několika cedulí, které ukazovaly cestu k Fort Tildenu. Brzy zahnul doprava a v polovině Rockaway Boulevardu uviděl dva strážníky vedle policejního vozu zaparkovaného u vjezdu na polní cestu mířící do parku Riis.

„Jsem inspektor Miller, Oddělení pro pátrání po pohřešovaných osobách,“ pronesl ze staženého okénka. Vonělo to tam mořem. Ve vzduchu byla cítit sůl. „Volali jste mi kvůli tomu děvčeti, co jste tady ve Fort Tildenu našli. Možná že patří k jednomu případu, na kterém pracuju.“

Strážníci si vyměnili ustaraný pohled.

„Kde jste našli tělo?“ pokračoval. „Víte, já do těchhle končin moc často nejezdím. Ukáže mi někdo z vás cestu?“

Ten menší se odvážil promluvit:

„Támhle vzadu, za plotem. Čekáme na lidi od techniků. Je to hrozné. V životě jsem nic takového neviděl.“

Inspektor Miller se vydal autem po cestě a v dálce zahlédl blízkající majáčky policejních vozů, které strážily betonovou stavbu opuštěnou v divoké vegetaci, která park zarůstala. Jel pomalu, aby si nepoškodil podvozek pontiacu, a v duchu si opakoval, co mu řekl ten strážník: „V životě jsem nic takového neviděl.“

Jeden strážník právě místo ohraničil policejní páskou a konec uvázal ke zpětnému zrcátku hlídkového vozu, který majáčkem osvětloval rozvaliny budovy pokryté graffiti, před níž auta stála. Další strážnice s vlasy sepnutými do vysokého culíku mluvila se dvěma asi čtrnáctiletými kluky, jejichž kola BMX ležela pohozená kousek od policejních aut.

Než vystoupil z vozu, vzal si ze sedadla spolujezdce složku, na jejíchž deskách bylo červeně napsáno „Allison Hernándezová“. Otevřel ji a na okamžik se zahleděl na fotku na první straně:

dívka s tmavě hnědými, skoro černými vlasy a špičatým nosem se vesele dívá do objektivu. Další věci na první straně už číst nechtěl. Znal její případ z paměti, dokonce i to, co měla v době, kdy zmizela, na sobě: černé džíny a bílé tričko s logem Pepsi. Nechal složku v pontiacu, ukázal strážníkovi, který místo označoval páskou, svůj odznak a skoro přitom nemluvíli:

„Kde?“ zeptal se Miller.

„Tam uvnitř. Opatrně při otvírání dveří, jsou zrezlé.“

„Našli ji ti dva?“ dodal Miller a ukázal na ty kluky.

Policista přikývl, i on šetřil slovy.

„Dali jste vědět rodičům?“

„Jsou na cestě. Budou s nimi muset zajet na stanici.“

„Ukážete mi, kudy se k ní –“

„Radši bych ji znovu neviděl, pane, jestli nevádí. Mám dceru v jejím věku a...“

Inspektor Miller si všiml, že se tomu strážníkovi třesou ruce. Bylo mu kolem čtyřicítky a působil dojmem, že se v terénu pohybuje dlouho a viděl už kdeco, ale přesto vypadal, že ho to hodně zasáhlo. Devítimilionové město umí být velice nápadité, když jde o to, jak předvést světu mrtvá těla, proto měli strážníci po tom, co zhlédli pár pitoreskních scén, hroší kůži.

„Dobrá. Kde?“

„Tam uvnitř. Jsou tam Scott s Carlosem. Druhá hala zleva.“

„Půjčíte mi svítilnu?“ poprosil ho Miller a natáhl ruku.

Strážník si ji sundal z pásky, ale než mu ji stačil podat, objevil se v rámu dveří snědý, asi metr šedesát vysoký hispánský strážník s dokonale učesanými vlasy.

„Agent Miller?“ zavolal a jeho výkřik se smísil s vlnou, která se v tu chvíli v dáli roztříštila o pobřeží. Oceán byl odtamtud asi dvě stě metrů, ale jeho burácení putovalo větrem, jako když se píseň nese ve snu. „Myslíme si, že jde o Allison. Čekáme na lidi od techniků, aby jí snali otisky prstů a odebrali vzorek DNA, aby to mohli potvrdit.“

„Můžu ji vidět?“ zeptal se Miller vzápětí.

„Jste věřící?“ zajímal se strážník jménem Carlos s ustaraným výrazem ve tváři.

„Odkdy na tom záleží?“

„Dnes ano, inspektore. Bůh se z toho, co té dívce provedli, radovat nebude.“

„A vy jste věřící?“

„Samozřejmě, inspektore. Bůh dal mé matce sílu překonat poušť a hranice, když mě čekala, a mně zase dal sílu, abych se mohl stát tím, kým jsem. Bůh byl ke mně štědrý. Až přijedu domů, políbím ženu a poprosím Boha o odpuštění.“

Inspektor Miller si všiml, že Carlos působí dost roztřeseně, ale vydal se zpátky ke vstupu do betonové stavby a gestem mu naznačil, aby šel za ním. Byla to jakási hala, teď už skoro rozpadlá, s otvory v místech, kde dřív nejspíš bývala okna, z nichž teď zbyly jen rámy, které ve světle policejních aut červeně pableskovaly.

Carlos šel o několik kroků před Millerem, a jakmile ho pohltila tma, zapnul svítilnu a ozářil vnitřní prostory plné čmáranic, suti a rozedraných matrací, ze kterých zbývala jen kovová péra.

„Dávejte pozor, kam šlapete,“ řekl Carlos, když kráčeli chodbou.

„Proč jste předtím řekl, že se budete modlit k Bohu za odpuštění?“

Carlos se na vteřinu zastavil, otočil se k němu a s vážným výrazem odpověděl:

„Protože jsem se nepřežehnal před křížem.“

Ta věta mu chvíli zněla v hlavě, přesně do okamžiku, než Carlos zahnul vlevo a zmizel v otvoru po někdejších dveřích, u něhož ležel převrácený zrezivělý nákupní vozík. Miller strážníka neztrácel z očí, aby tam nezabloudil, a když vstoupil do další místnosti, ocitl se ke svému překvapení v sále mnohem větším, než jak se zvenku jevil, se stropem v dvojnásobné výšce. Otvory v rozbitých

oknech v horní části se dovnitř prodíralo světlo přibývajících měsíce. Millerovi ta hala připadala obrovská, alespoň to, co dokázal zahlédnout v srpku světla z Carlosovy baterky. V tu chvíli si uvědomil, že v zadní části haly poskakuje další světlo a ozařuje jeden kout sálu.

Vzdálenější světlo se obrátilo k Millerovi a oslepilo ho.

„Tohle je Miller z Oddělení pro pátrání po pohřešovaných,“ řekl Carlos Scottovi, který mezitím vyrazil inspektorovi naproti, došel až doprostřed haly a osvětlil přitom podlahu před ním, jako by ho chtěl varovat, aby nezakopl o desítky rozlámaných židlí, které tam stály vyrovnané do dokonalých řad po dvanácti, otočené směrem k zadní části sálu.

„Co to je?“ vypravil ze sebe Miller zmateně.

„To je... jakýsi kostel,“ odpověděl Carlos pohnutě. „A ona...“ dodal zlomeným hlasem a pozvedl světlo baterky k ohromnému rudému kříži, jenž se tyčil na zdi a který inspektor předtím ve tmě nezahlédl, „tu zastupuje Boha.“

Inspektor cítil, jak se mu podlamují nohy a padá do prázdna, jako by se pod ním rozevřela země a pohltila ho propast hluboká jako jeho dětské strachy, a žaludek se mu zhoup. V krku měl knedlík a srdce mu ztuhlo na kámen, jak tam hleděl na Allisonino bezvládné tělo přibité ke dřevu natřenému narudo. Nahé tělo té mladé tmavovlasé dívky tu viselo s nohama opřenýma jedna o druhou a rukama rozpraženýma na břevně, přes bedra bílý zkravený kus látky. Inspektor v životě nic takového neviděl.

Miller ztěžka polkl a na tvář se zavřenýma očima si přitom promítl Allisonin usměvavý výraz, který si prohlížel před chvílí v autě, než sem přišel. Teď měla tvář napůl pomalovanou černou barvou, někdo jí nakreslil přes oči jakousi masku, takže Allison budila dojem, že se nechce dívat. Pod křížem byla na zemi kaluž krve, která vytekla z rány na boku. Dospívající dívka měla hlavu na stranu, jako by spala věčným spánkem.

„Kdo tohle udělal?“ zvolal nevěřicně.

3. KAPITOLA

New York

23. dubna 2011

Tři dny předtím

Miren Triggsová

*Dáš-li v sázku vlastní duši,
nikdy už nebudeš tentýž,
ať už zvítězíš, či probraješ.*

Moje nakladatelka nemohla uvěřit, jak jsem zareagovala: rychle jsem se rozběhla ke dveřím knihkupectví, abych našla člověka, který mi tam nechal obálku s tou podivnou fotografií. Nejspíš nebyla zvyklá na to, že by některá z jejích autorek po podpisu takhle vystartovala. Ale ani já sama jsem takovou reakci nečekala. Ani jsem se nenadála a přistihla jsem se, jak stojím na ulici, strachy sotva popadám dech, a pátravě se rozhlížím mezi deštníky, jestli někde nezahlédnu oči a v nich skrytou hrozbu. Stala jsem se těžko předvídatelnou, dokonce i sama pro sebe.

Byla to poslední z autogramiád, k nimž mě nakladatelství smluvně zavázalo po tom, co jsem souhlasila s tím, že vydám knihu o svém dvanáctiletém pátrání po Kieře Templetonové, tříleté holčičce, která zmizela v roce 1998 během slavnostního průvodu na Den díkůvzdání. Nečekané rozuzlení toho případu jsem původně podrobně vylíčila v článku otištěném v deníku *Manhattan*

Press, což jsou nejvýznamnější noviny ve Státech a také můj zaměstnavatel.

Když jsem po Kieře pátrala, neměla jsem v plánu vydat o ní knihu, a ani jsem po tom netoužila. Ale nabídce nakladatelství se nedalo odolat. Milion dolarů za rukopis plus dvanáct autogramiád po knihkupectvích. Vzala jsem si v redakci volno, abych se mohla na román soustředit, a během doby, kdy jsem knihu psala, mě postupně strhl vír událostí a já se na hony vzdálila novinám i tomu, díky čemu jsem vždy byla sama sebou. Nečekaný úspěch knihy mě docela pohltil a bezděčně mě smetl proud rozhovorů a autogramiád, až jsem ztratila kontrolu nad tím, co dělám. Chystala jsem se brzy ke své práci vrátit, takový byl od začátku plán, jenže realita a úspěch mě postupně vzdálily tomu, díky čemu jsem se vždycky cítila sama sebou.

Během jedenácti předešlých autogramiád jsem se chovala přesně tak, jak se po mně chtělo: vystupovala jsem suverénně a neúnavně vysvětlovala všechny detaily příběhu malé Templetonové, byla jsem milá ke čtenářům, kteří toužili po mém podpisu naškrábaném do svého výtisku, a srdečná ke knihkupcům, kteří utratili celé jmění, aby si s předstihem mohli opatřit desítky tisíc kusů knihy, která vévodila výlohám po celé zemi. Román se stal nejprodávanější publikací ve Spojených státech a já jsem si nedokázala odepřít radost z tohoto úspěchu. Myslím si, že ve skutečnosti jsem na to nebyla připravená a ani jsem po tom netoužila. Po dívce ztracené v bílém šumu pátralo půl planety, byla to záhada číslo jedna pro celou generaci, která prahla po tom dozvědět se, kam se Kiera poděla, co se jí přihodilo, a hlavně jestli přitom trpěla. Já jsem ale do slov své knihy promítla pouze vlastní bolest, to moje utrpení zaplnilo její stránky, a snad proto byla na každé autogramiádě hlava na hlavě.

Nic nás nepřitahuje víc, než když můžeme přihlížet tomu, jak někdo trpí. Nedokážeme od toho odtrhnout oči. Pohltní nás cizí pláč, ovládne nás drama a tisk tohle moc dobře ví. Na tu poslední

autogramiádu přišlo tolik lidí, že jsem si vůbec nevšimla, kdo mi na stole u ostatních dárků a drobností od čtenářů nechal tu hnědou obálku.

Když jsem ji zvedla, myslela jsem si, že jde o platonický dopis. Zamilovaný fanoušek, který se nechal unést vlastní představitostí a došel k závěru, že to, co jsem v knize napsala, pravděpodobně dokazuje, že budu dobrou partnerkou, se kterou by měl strávit zbytek života. Nic nemohlo být dál od pravdy. Nebyla jsem dobrou společnicí ani sama sobě a mohla jsem to směle tvrdit, protože nikdo jiný mě neznal lépe. Byla to hnědá obálka s bublinkovou fólií a někdo na ni rozháraným písmem napsal: „Chceš si hrát?“ Majitelku knihkupectví, která mi pomáhala nastrkat všechny ty obálky a dárky do tašky, okamžitě napadla ta romantická myšlenka:

„Určitě jde o nějaký erotický návrh. Otevřete to, ať se zasmějeme.“

Nedokázala jsem si vybavit nikoho, kdo by mi tu obálku během autogramiády nechal na stole, i když popravdě jsem nedávala velký pozor, protože kolem stolu se nahrnuli lidé, kteří se se mnou fotili a povídali si, a já jsem se vděčně zaměřila na ně.

Ale nad obálkou se vznášelo cosi podivného, jako by ji doprovázela filmová hudba podkreslující tragický konec. Z neuspořádaného písma slov „Chceš si hrát?“ čísel nesoulad, který se mi vryl hluboko do duše.

„Třeba je to nějaký šílený fanoušek. Každý spisovatel prý nějakého má,“ dodala majitelka knihkupectví ironicky.

Ta tři prostá slova však ve skutečnosti působila dojmem, jako by chtěla všechno vyhodit do vzduchu. Jedna moje část tomu pocitu nechtěla věřit a z duše prahla po tom, aby uvnitř našla něco vedeného dobrým úmyslem. Po celou autogramiádu mě obklopovalo nadšení a slova chvály a má zničená duše se toho světla zachytávala, protože snad vyvažovalo svět, který se jevil jako příliš temný.

Roztrhla jsem obálku a vsunula do ní ruku. Na dotyk tam nic nebezpečného nebylo, jen chladný, hladký papír. Ale jakmile jsem ho vytáhla, zjistila jsem, co to je: tmavý polaroid se špatnou kompozicí, který zobrazoval něco, co mě hluboce zneklidnilo a zamrazilo až do morku kostí. Ve středu fotky byla blondatá dívka s ústy zacpanými roubkem v čemsi, co vypadalo jako nákladní auto. Na spodní bílý okraj bylo tímtéž neuspořádaným písmem připsáno: „Gina Pebblesová, 2002“.

Ještě jsem cítila, jak mi v bříškách prstů, kterými jsem v úžasu svírala tu fotku, pulzuje adrenalin, když jsem se zadívala ven na ulici, jestli tam nepoznám někoho z autogramiády. Pršelo, tak jako pokaždé, když se stane něco hrozného, a moje snaha byla proto marná. Padaly malé kapky, které vždycky připomínají slzy. Asi dvacítká deštníků zakrývala výhled na obě strany chodníku a ten obraz ve mně rázem vzbudil pocit samoty, která mě občas přepadala, ačkoli jsem byla obklopená lidmi.

Těžko se necítit sama, když vás lidé míjí se vztyčenou hlavou, neschopni sklopit k vám zrak, zatímco se pod nimi plazíte ve vlastních nočních mřácích.

„Co se děje, Miren?“ ozval se za mými zády zdálky hlas mé nakladatelky Marthy Wileyové.

Neodpověděla jsem jí.

V dálce jsem zahlédla postavu muže, vedle něhož šla holčička v červeném kabátku. Pamatovala jsem si ji. Jen před pár minutami stála přede mnou v knihkupectví a řekla mi slova, která mi stále zněla v hlavě:

„Až vyrostu, chci být jako vy a vypátrat všechny ztracené děti.“

Rozběhla jsem se za nimi a kličkovala mezi lidmi, těly a mokřými kabáty. Cítila jsem, jak mi dešť promáčí svetr od ramen, jako by ty kapky byly malými kostkami ledu, které se na mně rozpouštějí.

„Počkejte!“ zavolala jsem.

Několik kolemjdoucích se za mnou ohlédlo, ale jen na chvíli nezbytnou k tomu, aby zjistili, že nejde o nic důležitého. Znáte ten pocit? Tu lhotejnost, do níž se noříme, když jdeme po ulici? Kdybych volala o pomoc, zachovali by se stejně. Každý kráčí svým soukromým peklem a jen málokdo nastaví kůži, aby pomohl zhasit plameny v pekle druhých lidí.

Viděla jsem, že se najednou zastavili na rohu a ukrytí pod stejným černým deštníkem počkali, až u nich zastaví taxi.

„Nechali jste...?“ zakřičela jsem udýchaně, když jsem k nim konečně doběhla.

Děvčátko se na mě vyděšeně otočilo. Muž, který ji doprovázel, určitě její otec, na mě vrhl ustaraný pohled.

„Co se děje?“ zeptal se zmateně a objal holčičku v ochranitelském gestu.

Když jsem uviděla, jak se na mě ta malá dívá, slova mi uvázla v hrdle. V očích se jí zračily obavy a zmatek. Nadšení, se kterým na mě hleděla během autogramiády, bylo pryč a nahradilo ho něco, na co jsem rozhodně pyšná nebyla.

„Nechali jste tam...?“ Ta otázka se podle všeho právě sama zodpověděla, a tak jsem ji raději nedokončila. „Chci říct,“ opravila jsem se, zatímco déšť smáčel mé tělo a rozpouštěl veškerou naději. „Tahle maličká si tam nechala dárek pro nejdůležitějšího návštěvníka autogramiády,“ řekla jsem, abych holčičku uklidnila. Muselo jí být tak osm či devět let. „Nechala si tam tohle,“ dodala jsem a vytáhla z náprsní kapsy u bundy propisku, se kterou jsem všechny výtisky podepisovala.

Otec na mě zmateně pohlédl. Podle všeho si všiml, že mě něco hluboce zneklidnilo. Nelíbilo se mi, že do mě tak vidí, ale občas bylo nutné, aby vyšlo najevo, co jsem doopravdy zač. Holčička i její tatínek mlčky nastoupili do taxíku. Přečetla jsem si to v jejich očích. Tušila jsem, co mi chtějí povědět: „Jsi pěkná podivínka.“

Otec zabouchl dveře taxíku a řekl řidiči nějakou adresu.

„Vezmi si tu propisku, maličká,“ naléhala jsem přes okno a věděla jsem, že to mé zoufalství ji celkem vyděsilo. „Je pro tebe. Jednou z tebe bude velká novinářka!“

Holčička mlčky napřáhla ruku a smutně sevřela propisku v jemných prstech.

„Nezlobte se, musíme jet. Tohle nebyl dobrý nápad,“ řekl její otec.

Stáhla jsem ruku z okénka a taxík zmizel severním směrem, červená koncová světla se ztratila mezi ostatními auty, tak jako naděje, že držím v rukou řešení. Cítila jsem, jak se mé tělo rozpadá na kusy, ačkoli jsem neměla nic než pár drobných jizev na zádech.

Za mnou se ozval hlas Marthy Wileyové, která mě v tu chvíli schovala pod zeleným deštníkem, ale znělo to spíš jako bodnutí nožem.

„Zbláznila ses, Miren? Nemůžeš se před knihkupci předvádět v takovém světle. Chápeš to? A ještě miň pronásledovat čtenáře. Copak ti přeskočilo? Tohle je nepřijatelné. Měla bys..“

„Je... je mi to moc líto,“ zakoktala jsem ve snaze Marthu uchlácholit. „To ta fotka...“

„Je mi jedno, jaký k tomu máš důvod, zato jsem ráda, že tě to mrzí. Takové chování ti tolerovat nebudu, Miren. Dokážu přejít to, že jsi plachá, a opravdu si cením toho, jak se na autogramiádách snažíš vylézt ze své... bubliny, ale potřebuju, abys prodávala. A to závisí na tvém image. Nemůžeš se chovat jako hysterka. Nemůžeš vypadat jako náměsíčná. Zítra nás čekají dva rozhovory, jeden v pořadu *Good Morning America*, a ty musíš být... veselejší. Chci vidět, že se směješ a vtipkuješ.“

„Rozhovory?“ zeptala jsem se zmateně. „Já... musím se vrátit do redakce.“

„Do redakce? Prodáváme jako o život, Miren. Nemůžeme doпустить, aby se teď soukolí zadrhlo.“

„Ve smlouvě mám uvedeno, že se musím zúčastnit dvanácti autogramiád. Tahle byla poslední.“

„Poslední? Zbláznila ses? Jistěže ses zbláznila, jinak se to nedá vysvětlit. To se do smluv dává, abychom si autora zavázali, že bude knihu propagovat, ale... čím víc autogramiád a přítomnosti v médiích, tím víc knih se prodá. Ve smlouvě je taky uvedeno, že se autor zúčastní všech reklamních akcí, které nakladatelství v roce po vydání knihy uspořádá, aby zvedlo její prodej. Kniha právě vyšla. Má úspěch. Všichni o ní mluví. Všichni tě chtějí vidět.“

Sklopila jsem hlavu a zadívala se na tu fotku. Přestala jsem ji poslouchat v okamžiku, kdy přeřikávala tu klauzuli ve smlouvě.

„Míren, mluvím na tebe!“

„Musím se vrátit do redakce. Už dlouho se necítím... naživu,“ pronesla jsem nahlas, ale nebylo to k ní.

„Však ty se časem do novin vrátíš, Míren,“ zvedla hlas. „Teď je důležité, aby ses soustředila na zítřejší rozhovor. Už sis rozmyslela, co si vezmeš na sebe?“

Nedokázala jsem odtrhnout pohled od Gininých vyděšených očí na té fotce, na níž se hromadily drobounké kapičky deště a soupeřily mezi sebou, která dřív steče až k okraji. Výraz plný hrůzy, hadr před ústa, pozice paží, jako by měla ruce svázané za zády, její dlouhé vlasy.

„To kvůli té fotce? Je to jen špatný vtíp. Nějaký tvůj fanoušek si tě chtěl vyzkoušet a povedlo se mu to. Zapomeň na to. Dnes večer pojedeš pěkně domů. Dáš si sprchu, odpočineš si a já tě zítra vyzvednu. Nezklam mě, Míren. Dali jsme kvůli tomuhle románu v sázku hodně.“

Sledovala jsem, jak zvedla ruku, aby zastavila taxi, a jak vedle nás za pár vteřin zakvílely pneumatiky jednoho z nich.

„Nastup si, Míren. Já už se té majitelce knihkupectví nějak omluvím. To je ale ostuda. Zítra v osm jsem u tebe.“

Otevřela dveře a já jsem zvedla oči, abych se mohla podívat na Marthu Wileyovou v černých šatech, v ruce zelený deštník, jak s vážným výrazem ukazuje do nitra auta.

„Na co čekáš?“ zeptala se rozladěně.

Byla jsem promočená na kost. Studený déšť byl stejně bolestivý jako představa, že nasednu do toho taxíku a nazítrí předstoupím nalíčená před celou zemi a budu mluvit o svém románu a o Kieře Templetonové. Rezignovaně jsem si povzdychla a popošla krok k autu. Nedokázala jsem si představit, jaká mela se spustí, když jsem o ní začala psát. Netušila jsem, že se tím odcizím všemu, co ze mě dělá to, kým jsem.

„Jsem ráda, žeš přišla k rozumu,“ řekla Martha na rozloučenu. „Prodáme miliony knih, Miren. Miliony! A k tomu mám jednu dobrou zprávu, kterou jsem ti ještě nestačila říct. Povedlo se mi zařídit, aby s tebou udělala rozhovor samotná Oprah. Oprah! Ještě nemám datum, ale je to teda zpráva! Všechny je převálcujeme, Miren!“

Znovu jsem se sklonila nad Gininou fotkou. Tak bezmocná. Tak zranitelná. Tak... bezbranná. Dívala se mým pohledem. Oči-ma volala o pomoc. Má duše prahla po tom ji najít.

Prudce jsem zastavila hned u Marthy a řekla jí:

„Tohle byla poslední autogramiáda, Martho. Zruš všechno, co sis naplánovala.“

Deštník jí údivem skoro vypadl z ruky, ale hned vzápětí se urazila:

„Tys neslyšela nic z toho, co jsem ti teď řekla?“ zvedla naštvane hlas. „Zítřka v osm u tebe. Přestaň plácát hlouposti.“

„Já už jsem skončila, Martho,“ řekla jsem rázně.

„Promiň?“

„Jestli mi něco chceš, pošli mi e-mail.“

„Ve smlouvě se jasně praví –“

„Seru ti na nějakou smlouvu,“ přerušila jsem ji vážným tónem a tuším, že to ji rozlítilo ještě víc.

„Jak se opovažuješ –“

„Sbohem, Martho,“ přerušila jsem ji znovu, protože jsem si všimla, že to z duše nesnáší.

Otočila jsem se a beze slov jsem v dešti zamířila pryč.

„Míren! Hned se vrať a nastup do taxíku!“

Celá jsem se třásla, ale nebylo to kvůli mně. To kvůli Gině. Ať už mi tu obálku s její fotkou nechal kdokoli, dal mi dva důvody, proč tam Marthu nechat stát: možnost zachránit sebe samu a kdoví, možná i Ginu. V dálce jsem zaslechla Marthin hlas a připomínal mi kňourání rozmazleného děcka.

„Skončila jsi, Míren! Slyšíš?“

Zvýšila hlas ještě víc, i když se to zdálo nemožné.

„Je s tebou nadobro konec!“ zaječela naposledy právě ve chvíli, kdy jsem zahýbala za roh, abych ji ztratila z dohledu.

Dýchala jsem zrychleně. Byla jsem nervózní. Cítila jsem, jak se mi mezi prsty rodí nová posedlost. Prudce jsem zastavila a podala se tomu. Nejdřív přišly slzy. Pak nejistota.

„Kdo tě sem přinesl, Gino?“ pronesla jsem k fotce. „Kde jsi?“

Tehdy jsem ještě netušila, že tím, že se pokusím najít odpověď na tyto dvě prosté otázky, spustím lavinu dramatických událostí.

4. KAPITOLA

Manhattan

23. dubna 2011

Tři dny předtím

Jim Schmoer

*Pravda si vždycky najde cestu,
aby mohla všechno zničit.*

K překvapení šedesáti dvou mladých studentů, kteří na něj zůstali nevěřičně zírat, vyskočil profesor Schmoer v posluchárně na stůl a přečetl titulky novin.

„Včera zemřelo během protestů v Sýrii rukou státních ozbrojených složek osmdesát jedna lidí,“ zvolal a podařilo se mu tím celou třídu umlčet.

Jen před pár minutami vstoupil mlčky do posluchárny a tiše čekal opřený o stůl, v ruce dvoje noviny, ze kterých obvykle hned po příchodu do hodiny předčítal. Jenže toho dne to vypadalo, že je všechno jedno. Venku zářilo slunce, ačkoli podle předpovědi v rádiu měl přijít odpoledne silný déšť. Jaro, stejně jiskřivé jako proměnlivé, už bylo tady a jeho příchod vlil novou sílu do listoví a ovládl ducha nadšených studentů, kteří se tu sobotu sjeli ze všech koutů země na Kolumbijskou univerzitu, aby se mohli zúčastnit akce, které se říkalo „Prožijte s námi sobotu“, během níž si mohli studenti posledního ročníku střední školy zkusit jeden

den univerzitního života. Pár studentů dokonce koutkem oka zahlédlo, že přišel, ale rozhodli se ho ignorovat, aby si mohli ještě chvilku popovídat. Měli totiž ještě pořád dojem, že studium na Kolumbijské univerzitě bude stejná pohodička jako na střední, a snad proto se radši dál mezi sebou seznamovali, ačkoli mnoho z nich se sem po tomhle dni už nikdy vrátit nemělo.

Jim Schmoer věděl, že studenti prvního ročníku žurnalistiky jsou v duchu přesvědčeni, že se jich svět netýká, dost možná za to mohla absurdní představa, že skutečný život nemá s tím akademickým nic společného. Z jistého úhlu pohledu nemohlo být tohle přesvědčení pomýlenější, obzvlášť když se týkalo oboru jako žurnalistika, v němž realita prosakovala do každé hodiny, ovlivňovala podobu poznámek, seminárních prací, dokonce na sebe často brávala podobu profesora, který ještě nedostal svůj plat. Skutečnost se každé ráno dostávala na stánky po celé zemi, vstupovala lidem do domovů přes obrazovky, přenášela se vzduchem v podobě rádiových vln a samozřejmě také vyučovala v té posluchárně, kterou bylo občas lepší necítit jako něco, co se nás netýká.

„Mezi mrtvými jsou navíc,“ dodal Jim Schmoer nelítostně, „dvě děti ve věku sedmi a tří let, které padly v přestřelce mezi policií a protestujícími.“

Když přečetl druhý odstavec, všichni zůstali jako přimrazení:

„Jmenovali se Amira a Jamal. Tříletého Jamala zasáhla zbloudilá kulka, kterou vystřelil jeden z policistů, a on padl uprostřed silnice, kterou zrovna s matkou přebíhal. Jeho sestra Amira se pro něj vrátila a jedna z dlažebních kostek, které protestující vrhali na policii, jí rozdrtila hlavu. Oba na místě zemřeli.“

Rozhostilo se hrobové ticho. Jimův hlas zněl tak chladně, že to podle všeho zasáhlo každého v posluchárně. Tenhle úvod ho následně stál dva e-maily od rodičů, které znepokojil styl Kolumbijské univerzity, jenž podle všeho jejich potomky traumatizoval, takže rodiče nezapomněli zmínit, že si přihlášku na fakultu ještě dobře rozmyslí.

„Fajn. Teď, když se mi podařilo získat vaši pozornost, kdo četl dnešní vydání hlavních novin?“

Jen čtyři mladí lidé zvedli ruku. Na takovou odpověď byl během podobných dní otevřených dveří, v nichž předváděl, jak vypadá typický den na „Úvodu do investigativní žurnalistiky“, celkem zvyklý. V případě už zapsaných studentů se situace měnila ročník po ročníku až do čtvrtáku, kdy už ve třídě míval jen samé kriticky uvažující studenty, začínající novináře žíznicí po pravdě. Spíš než je něco naučit jim chtěl toho dne vštípit jistou vášeň, chtěl, aby se jim nad lží chtělo zvracet, a ponouknout je, aby začali pravdu a fakta považovat za zbraň proti tyranům. Proměnit je v mladé lovecké psy, kteří se štvou za informacemi. Zařídít, aby je urážela skutečnost, že určitý příběh nevyjde na světlo, pokud o něm nikdo nepodá zprávu. V případě studentů druhého ročníku, kde učil „Politickou žurnalistiku“, bylo jeho osobním cílem naučit je, aby zpochybňovali všechna prohlášení, se kterými přišlo tiskové oddělení politických stran, tak aby se z každého studenta stala bomba, která dokáže vyhodit do povětří jakoukoli řeč stojící na lživých základech. Ale jeho nejoblíbenější skupinou byli studenti čtvrtého ročníku, kterým ukazoval skryté detaily investigativní žurnalistiky. Jak si zvolit téma a rozpitvat ho. Jak najít stíny na zářivém jasu, kterým se prezentovali nadnárodní korporace, podnikatelé a politici.

„Takže,“ pokračoval, „nikde ve zprávě, kterou dnes otiskl Manhattan Press o povstání v Sýrii a o neblahém počtu obětí, jež padly rukou vlastní vlády, se nemluví o těch dvou dětech. Proč tomu tak podle vás je?“

Jeden student na levé straně, raněn svou pýchou, že nečetl ranní zprávy, ačkoli rodičům slíbil, že se bude snažit vytěžit co nejvíc z tohoto víkendů, který je stál dlouhou cestu z Michiganu, se honem přihlásil.

„Aby se vyhnuli honbě za senzací?“

Jim zavrtěl hlavou a ukázal ze svého vyvýšeného místa na stole napravo na jednu dívku s rovnými vlasy a úplně ji tím překvapil.

„Protože... protože o tom nevěděli?“ zaimprovizovala.

Profesorovi se mihl na tváři úsměv a ukázal na dalšího studenta v zadní řadě, který se ještě pár vteřin předtím hlasitě chechtal.

„Já... já nevím, pane profesore. Ne...“

„Dobrá,“ odpověděl Jim a pokračoval, „dá se to vysvětlit úplně jednoduše a já bych rád, kdybyste si to hned teď zapsali za uši. V tom článku se nezmiňují ani o jednom z těch mrtvých dětí z jednoho prostého důvodu: protože jsem si to právě vymyslel,“ dodal nakonec ve snaze dát jim životní lekci. „Pravda je to jediné, na čem záleží, a to jediné, co by měla seriózní žurnalistika otiskovat. Prostá, čistá pravda. A proto potřebuju, abyste byli kritičtí. Svět potřebuje, abyste ke každé informaci přistupovali kriticky. Abyste otevřeli své výtisky a ověřili si, jestli je to pravda, když vám řeknu, že zemřely dvě děti. Abyste se sami sklouzli na zatracených klouzačkách, když nějaký politik prohlásí, že část městského rozpočtu jde na výstavbu dětských hřišť. Musíte si všechno ověřovat. Potřebujete si potvrdit, jestli je pravda, co se povídá. Protože když to dělat nebudete, nebudou z vás novináři, ale komplici podvodu.“

Celá posluchárna téměř dojatě zatajila dech. Jima jejich reakce nepřekvapila. Používal tuhle řeč na začátku každého kurzu, i když si pokaždé přál, aby konečně někdo jeho podvod odhalil hned v zárodku.

Když v poledne přednáška skončila, všech šedesát dva studentů mu zatleskalo. Někteří odtamtud odcházeli pevně přesvědčení, že budou studovat žurnalistiku. Jiní zase s jistotou, že nejsou připraveni na to ponořit se zcela do profese, která podle všeho vyžaduje neustále bojovného ducha.

Když Jim opustil budovu, uviděl Stevea Carlsona, děkana Fakulty žurnalistiky, jak na něj čeká u paty Jeffersonovy sochy, která zdobila vchod.

„Tak jak to šlo, Jime?“ zeptal se místo pozdravu.

„Dobře. Tak jako každý rok. Rád bych s jistotou věděl, že někoho z nich zase uvidím, až začne semestr.“

„Dobře, dobře...“ odpověděl mu děkan roztržitě.

„Co se děje, Steve? Stalo se něco?“ zeptal se Jim zmateně.

„Všechno v pořádku. Vždyť víš, jak tě obdivuju. Mám za to, že odvádíš s těmi dětmi nezastupitelnou práci, a chci, abys pokračoval.“

„Kdo to byl?“

„Máme další stížnosti.“

„Od mých studentů?“

„Ale ne. Ti jsou nadšení. Kdepak. Nevykládej si má slova špatně.“

„Vedení?“

Děkan na chvilku zaváhal a tím mu potvrdil svou odpověď.

„No tak, Steve. Ty si snad děláš legraci.“

„To kvůli tomu rádiovému pořadu, co nahráváš po nocích.“

„Kvůli mému podcastu? To je soukromý projekt. Nemá vůbec nic společného s mým působením na fakultě. Nemůžeš –“

„Musíš ty útoky... zastavit. Tvoje názory... šlápl jsi spouště lidem na kuří oko.“

„Jo. S konečnou platností si děláš legraci. Učíme tu žurnalistiku, proboha. Můj program zasáhl vedení do živého?“

„Zasáhl naše mecenáše, Jime. Nemůžeš útočit na všechny. Některé věci, o kterých ve svém pořadu mluvíš, mají přímý dopad na financování fakulty.“

„Budu dělat, jako že jsem nic z toho, co jsi mi právě řekl, neslyšel.“ řekl Jim ve snaze celý ten rozhovor ukončit.

„Jime, nežádám tě, abys svůj pořad přestal nahrávat. Jen ti říkám, že si musíš pohlídat, jak vyzní.“

Profesor zavrtěl hlavou.

„Je to amatérský pořad, který nahráváš u sebe doma, Jime. Stojí ti to za to? Získáváš tím něco? Opravdu bys radši, aby

předsednictvo fakulty dostávalo stížnosti na to, co říkáš, ale co nikdo neposlouchá?”

„Mezi našimi studenty jde o jeden z nejposlouchanějších pořadů, proboha! Slouží jako příklad a předvádím v něm, jakého ducha by měl novinář doopravdy mít.“

„Poslouchej mě, Jime. Řiď se mou radou. Přestaň ten internetový pořad nahrávat. Víím, že potřebuješ cítit, že jsi dál i novinář, a ten podcast, nebo jak tomu říkáš, tě udržuje ve spojení s touhle branží, ale... věř mi, že ti to říkám nerad: jsi lepší profesor než novinář. Proto už nepracuješ v médiích. Nech to být. Dosáhneš jen toho, že tě vyhodí i odsud.“

Jim mu neodpověděl, i když na mysl mu hned přišlo tučet různých nadávek, ale raději je spolkl. Tohle byla podpásovka.

Před lety byl šéfredaktorem *Heraldu*, kde ho považovali za jednoho z nejlepších ekonomických analytiků. Potom co se deník neznatelně, ale nevyhnutelně začal obracet k větší senzacechtivosti, uprostřed litého boje o stále menší počet čtenářů tištěných periodik, byl bez odvolání propuštěn. Přišel pozdě na to, co chtěla celá země číst, ve chvíli, kdy rytmus zpráv určoval internet a jeho rychlost a kdy jeho seriózní styl, který mu velel ověřit dopodrobna všechno, co otiskoval, byl rázem zastaralý.

„Sbohem, Steve. Uvidíme se v pondělí,“ rozloučil se rázně.

„Dej na mě, Jime. Je to pro tvé dobro,“ řekl mu děkan na rozloučenou.

5. KAPITOLA

Queens

23. dubna 2011

Tři dny předtím

Ben Miller

*Bolesti je lhostejné, jestli jste ji čekali, či ne,
jestli jste se s ní potkali před nedávnem, nebo před lety,
anebo jestli ji zatím neznáte.*

Zazvoní vám u dveří, i když o návštěvy nestojíte.

Bylo jedenáct večer, když Ben Miller zazvonil u dvoupatrového dřevěného domku s moskytiérou ve dveřích a rezavými mřížemi v oknech, kde bydleli Hernándezovi. Uvnitř se svítilo a v popelnici před vchodem byly dva černé igelitové pytle s odpadky a třetí pootevřený. Vypadalo to, že na poslední jmenovaný pytel podnikla útok tatáž americká hrubosrstá kočka, která si předtím dala dostaveníčko s jeho lýtky, zatímco tam čekal, až mu někdo otevře. Malinkatá předzahrádka vypadala jako záhon brambor, zažloutlá barva na fasádě se odlupovala ve velkých koláčích a odhalovala vlhkou překližku, ze které byla vyrobená.

Queens ve skutečnosti vypadal jako věrná maketa toho, co představuje Amerika, s bohatými, rušnými oblastmi, kde bydleli movití manažeři z centra, chudšími čtvrtěmi, kde žili z valné části imigranti pocházející ze všech koutů světa, i zanedbanými

oblastmi, kde bujela zločinnost. Elmhurstský distrikt patřil do druhé kategorie, ačkoli nebylo možné narýsovat mezi oběma světy jasnou dělicí čáru. Tahle směs životních úrovní byla časovanou bombou, která tu a tam vybuchla v podobě pouličního přepadení. Někdo tyhle konflikty vnímal zkrátka jako logický důsledek toho, že sousedé žijící téměř vedle sebe mají na první pohled tak odlišné příjmy.

Inspektor Miller zazvonil u dveří a o pár vteřin později mu s nevrlým výrazem ve tváři otevřel muž s bradkou v bílém tílku, kterého inspektor ještě nikdy neviděl.

„Jsou doma Oscar a Juana Hernándezovi, prosím?“

„Oscare!“ zakřičel. „Je tu nějaký chlap a ptá se po tobě!“

Zdálky zaslechl brblání následované několika španělskými slovy, kterým Miller nerozuměl. Chlapík, který mu otevřel, zmizel v temnotě, a on tam dál stál, zničený tím, jaký má jeho návštěva důvod. Byl nervózní, ale taky našťvaný jako poprvé, když za nimi byl potom, co dostali hlášení o Allisonině zmizení.

Tenkrát poprvé ho Allisonini rodiče přijali jen velmi neochotně. Oznámili, že dceru pohřešují, na popud jednoho učitele z církevní školy, kde studovala, protože Allison už nepřišla třetí den do školy, a když nedala vědět ani ona, ani rodiče, střední škola vše podle předpisů nahlásila na policii. Juana s Oscarem dceřino chování omlouvali tím, že už to po nějaké hádce několikrát udělala a že se po pár nocích, které strávila u momentálního přítele, vždýcky zase vrátila domů. Inspektor Miller postupoval podle protokolu, který se uplatňoval v případech únosů, ačkoli vše nasvědčovalo tomu, že šlo o dobrovolný útěk. Prohlédl si záznamy z bezpečnostních kamer v okolí, vyptal se na ni kamarádů a známých, navštívil místa, kam chodívala, dokonce i kapli na předměstí, kam se podle jedné kamarádky ze střední Allison chodívala modlit. Kromě dlouhodobého koketování s marihuanou a stejně dlouhého seznamu kluků, se kterými chodila, nenarazil na žádnou stopu.